



Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1918.

Leto XIX.

Ribiška sirota.



1.

Plavaj mi, plavaj, barčica,
čez morjé zeleno!
Kdo naj tolaži mi srčece
bolno, zapuščeno?

Ah, ti ne čuješ vzdihov gorja,
ne vidiš solz mojih žgočih —
ves je osamljen tvoj grob hladan
sredi valov šumljajočih...

Morje šumlja tako žalostno...
Misel je nate brezdanja —
ali resnica je ali je laž,
ali le težka je sanja?

Plavaj mi, plavaj, barčica,
čez morjé zeleno!
Kdo naj tolaži mi srčece
bolno, zapuščeno!

2.

Ni več v pristanu barčice,
ki je čakala nate;
pusto je vse, in čez morjé
belih galebov se jate
v dalje kričaje podé...

In tu v rodni koči
tebi svetilka brlela je —
mati pri ognju sedela je
in o piratih,
ladjah bogatih
čudne mi zgodbe pravila.

In bila je temna noč,
ko si zapustil varni breg,
ko si odšel preko šumnih valov
v noč na ribji lov...
O, pridi, oče, domov!

Pa je vstal na morju vihar —
v srcu mojem je vzplal nemir —
vrnil se nisi nikdar več domov,
ostal si sredi hladnih valov...

Josip Kralj.

